

Wonderstudies

uitermate vriendelijk en ondanks (of wellicht dankzij) de uitdagende levensomstandigheden bereid om er het beste van te maken. Wie ik ook sprak, iedereen heeft de wens om in vrede met elkaar te leven. Men heeft genoeg van oorlog en geweld en men wil vrede. De gewone mensen in Palestina en Israël zeggen dat ze heel goed met elkaar kunnen samenleven. Waar heb ik dat meer gehoord? Wil niet iedereen vrede?

Ik voelde me geen moment onveilig in de Westbank. En we hebben heel wat gezien: de muur die Palestina scheidt van Israël, stenen gooiende jongeren (een dagelijks terugkerend ritueel), een vluchtelingenkamp (sinds 1948??), checkpoints met soldaten en settlements van kolonisten. En ook de geboortekerk van Jezus in Bethlehem, de Klaagmuur, de Heilig Grafkerk in Jeruzalem (waar Jezus begraven zou liggen), Moskeebezoek in Hebron en een woestijnwandeling naar Jericho. Verder bezochten we inspirerende projecten als het Holy Childprogram (kleinschalig onderwijs voor slow learners), naschoolse opvang, The Tent of Nations en het AEI (Arabic Educational Institute), verbonden aan de internationale vredesbeweging Pax Christi.

De innerlijke reis

De innerlijke reis terug naar huis, terug naar liefde, is voor mij een reis die voortschrijdt, net als de processie van

Laat de kinderen tot mij komen

Na afloop van een interessante tiendaagse reis dit jaar naar Palestina zet ik mijn belevenissen op papier. In juni 2014 nam ik het besluit om deel te nemen aan de internationale Attitudinal Healing (AH) facilitatortraining, gegeven door Els Thissen in Bethlehem. Waarom in hemelsnaam een training volgen zo ver weg? Als jong kind werd ik al geïnspireerd door de kinderbijbelverhalen over Jezus, en wist ik zeker dat ik ooit het land, waar hij leefde en zijn boodschap van liefde demonstreerde, zou bezoeken. En nu was de tijd daar om te wandelen in zijn voetspoor.

Kort na aanmelding brak de Gaza-oorlog uit. In Syrië woedt nog steeds een burgeroorlog en IS is in de nabije contreien actief. Al met al een interessante regio om te bezoeken en... om het gedachtegoed van Attitudinal Healing/Een cursus in wonderen te oefenen. Bij aankomst te Bethlehem werden we door Els uitgenodigd om principe 1 van Attitudinal Healing: *De kern van ons wezen is liefde*, tot praktisch uitgangspunt te nemen gedurende ons verblijf. De bereidheid om iedereen van onze groep en iedereen die wij op de Westbank zouden ontmoeten als heel te zien. Met meteen erachteraan Attitudinal Healing-principe 8: *We kunnen er bewust voor kiezen van binnen vredig te zijn, wat er ook maar buiten (en binnen) ons gebeurt*. Met deze principes als leidraad ging een bont, internationaal gezelschap tien dagen gezamenlijk op pad om praktisch te oefenen met het gedachtegoed.

De uiterlijke omstandigheden

Het land is prachtig, het weer heerlijk warm en het lokale eten verrassend lekker. De mensen die er wonen zijn

Echternach: soms twee stappen voorwaarts en dan één achterwaarts. Kijken met visie, vanuit liefde, heeft mij het afgelopen jaar grote stappen voorwaarts gebracht richting innerlijke rust en vreugde. Dat heb ik nu opnieuw ervaren. En ook heb ik de stap terug beleefd: oude patronen, angstgedachten en spookbeelden die in alle hevigheid opdoken. Deze mochten weer gezien en doorleefd worden. Toen ik erover vertelde, vroeg Els me of het wel *mijn* angsten zijn? Wat een eyeopener! Datgene wat ik in waarheid ben is niet angst. Dat geloven is verkeerde identificatie. Ik kan het wel denken, maar nooit tot werkelijkheid maken. Wat ik in waarheid ben is liefde. Liefde die alles omarmt, ook angst als die verschijnt. Het ego kan dit niet. Behulpzaam bij dit proces was het voor mij te horen hoe Els het woord agressief vertaalde in temperamentvol. De persoonlijkheid Peter heeft zich altijd hevig verzet tegen angst. Ik nam me voor om 'angst' te vertalen naar 'het onzekere jongetje dat voor het eerst op schoolreisje gaat'. Een foto van dit jongetje staat nu op het bureau. En iedere keer als ik daar langsloop is er de bereidheid dit jongetje op schoot te nemen en in mijn hart te sluiten. Jezus zei het al: laat de kinderen tot mij komen. Dat heeft deze reis mij gebracht. Het onzekere kind in mezelf ontmoeten én omarmen.

Jij hebt Gods zegen niet nodig, omdat je die al voor eeuwig hebt, maar jij hebt wel die van jouzelf nodig. (T.7.VII.3.1)

Peter Winteraeken

www.peterwinteraeken.nl